

Merényletet követtek el a berlini ország- uton az automobilmek ellen.

Berlin, szeptember 2. A berlin—hamburgi országúton, amelyen sürű az automobilforgalom, a múlt éjszaka ismét merényletet követtek el az automobilmek ellen. Mikor egy csoport motor-kerékpáros jött Hamburgból Berlin felé, néhány kilométerrel Perleberg előtt a legelől haladó motor-kerékpáros lefordult az állásról, mert az országúton keresztben dróthuzal volt kifeszítve.

Szerencsére a drótkötél az egyik oldalon még nem volt a fához erősítve, tehát a motor-kerékpáros estében elhárítható s így térszainak nem esett bajuk. A motor-kerékpárosok látták, hogy a sötétben egy férfi futásnak ered. Revolverekkel lövöldöztek utána, de a merénylő elmenekült. A lezuhant kerékpáros sérülései elég súlyosak.

Dollinger Gyula szerint a klinikák mellett is föltétlenül szükség van a közkórházra.

Az orvoskongresszus 200 tagja meglátogatta a szegedi gyárat és közintézményeket.

(A Délmagyarország munkatársától.) Az orvoskongresszus Szegedre érkezett tagjai közül a hivatalos aktus lezajlása után körülbelül még kétszázan itt maradtak és csoportokra oszolván megtekintették a város nevezetességeit. A hölgybizottság és a szegedi orvosi kar egyes tagjainak vezetésével megnézték a tereket, szobrokat, a kultúrpalotát és benne különösen a Somogyi-könyvtárat, a gyárat, a vágóhidat, a templomokat és a Csillagbörtönt. A kerületi börtönben nagy érdeklődéssel találkoztak a rabok munkái, különösen a kazetták és a festmények, amelyek után nagy kereslet mutatkozott, úgy, hogy valamennyi ilyen tárgy elfogyott és még mindig akadna volna vevő a Csillagbörtön lakóinak művészi munkáira.

Sokan a kongresszus tagjai közül meg szeretnék volna nézni a lanyát és a környekét. Ezeknek autót bocsátott a város rendelkezésére s meglelték a Somogyi-telepet, Táptét és a Nagyfai majort. A vágóhídon az igazgató-főorvos tartott értékes előadást a húsvizsgálatról. Az orvosok el voltak ragadtatva Szeged szépségéről, a fogadástól és attól a szívéllyességtől, amelyben a hatóság, magánosok, az itteni orvosi kar és minden faktor részéről találkoztak. Ezzel a kongresszussal — mondta informátorunk — négyszáz barátot szerzett Szeged, akik mindig csak jót és szépet fognak mondani a városról.

Egy csoport, amely Dollinger Gyula egyetemi tanárral az élén fáradhatatlanul tanulmányozta a várost és amelyet dr. Machduszky László kórházi főorvos halauzolt, délből megnézte a városi közkórházat. Dollinger régi tanítványait találta itt és visszaemlékezett arra,

hogy ő egyszer Singer Mátyás idejében már volt a szegedi közkórházban és a legnagyobb meglepetéssel látta, hogy milyen más most a kórház, mint akkor volt. Csodálkozásának adott kifejezést, hogy ilyen széppé tették és gratulált Szeged kórházi berendezéséhez. Mert az nem baj, mondta Dollinger, hogy a falak régiak, a legfontosabb, hogy szép, világos és modern a berendezés. Leikesedéssel buzditotta a jelenlévő orvosi kart, hogy tovább dolgozzanak a megkezdett irányban, mert ő a maga példájából mondhatja, hogy amikor az irgalmsrendi kórházban elkezdte munkáját, tapasztalta, hogy a legnagyobb öröm az orvosra, ha egy régi intézményből szép, modern kórházat teremthet. Látja, hogy még nincs befejezve a munka, de meg van győződve róla, hogy az egész tatarozás olyan szépen fog sikerülni, mint a már készen lévő rész.

Ezután arról beszélt Dollinger, hogy feltétlenül szükség van a kórházra. A párisi egyetem példáját hozta fel. *El kell különíteni, monata, a klinikáknak tanításra szolgáló anyagát a kórházi beteganyagától, mert a klinikáknak a tanítási célra meg kell válogatni az anyagot s így a gyógyításra szoruló, az ő szempontjukból felesleges anyagot a kórházba kell utalni. Más a feladatuk a klinikáknak és más a kórházaknak.*

Mégegyszer megnézte Dollinger a Boros-empléket és igen kedvesnek és találónak mondta a dolog megoldását. Az orvoskongresszus tagjai közül igen sokan pénteken is Szegeden maradnak.

Látogatás egy öreg doktornál, akinek elfelejtettek aranydiplomát adni.

Drágasági pótlékkal együtt havi 460 papirkorona főorvosi nyugdíj.

(A Délmagyarország munkatársától.) A két nap előtt lezajlott orvoskongresszus programjának letárgyalása közben, figyelemmel kísérték a szegedi orvosi kar két legrégebbi tagját, dr. Kovács Józsefet és Andrássy Ferencet abból az alkalomból, hogy az idén ünneplik működésüknek ötvenéves jubileumát. Amint az ilyenkor szokás, fellerjesztik a két érdemes szegedi doktort az aranydiplomára, ami természetesen mindenki legmelegebb rokonszenvével találkozik. Valahogyan kiesett azonban a fellerjesztők figyelméből egy szerény csendes szegedi doktor neve, aki évtizedek óta rója Szeged utcáit, aki küzdött a mások életéért és most, hetvenöt éves korában, az alkonyat lemondásával szívében, küzd a saját megélhetéséért. Az érdemes öreg orvos neve Spitzer Ignác. Az egyik közfisztelekben álló kartárs ma felment Wolf Ferenc tisztí főorvoshoz és szóvá tette előtte a mulasztást, hogy Spitzer Ignác már 1875-ben, tehát ötvenegy éve kapta meg diplomáját és így őt is megillette volna az aranydiploma. Wolf Ferenc, aki belátta hibáját, megígérte, hogy Imre József egyetemi tanárnál, az Orvosszövetség elnökénél közbenjár és egyébként gondoskodni fog az érdemes Spitzer érdemeinek honorálásáról. Ez alkalomból fel-

kerestük az 51 éves praktizáló doktort Mérey-uccai lakásán. A rendelőjében a munka nyoma, kloroform illat, sok könyv és Spitzer doktor ruganyos lépéi szinte meghazudolták azt az aktualitást, amelyért meglátogattuk. Előbb konvenciéron estünk át. Spitzer doktor elmesélte, hogy 1880-ban jött Szegedre mint börtöngyász, tehát negyvenhat éve, hogy Pestet elhagyta és a vidéki praxisra kiserült kényerét eszi. Szegeden hamarosan megszerették. Veszedelem, embervézéses idők törték le az ország színé-ját azokban az években. A kolera dühöngött. Spitzer doktor végig gyógyította mind a hét kolerajárványt, éjjel-nappal inspekciózott a többiekkel együtt és meguszta a gyilkos kort.

— Voltak-e babonák, amelyek a járvány előtt az orvosi munkát gátolták? — kérdeztük. — A babonák nem tudnak gyökeret verni, mert már akkor is olyan szigorú rendszabályokkal dermesztették meg a lakosságot, hogy nem mert az orvosoknak ellentmondani, pedig da sokan elhalgatták eleinte a megbetegedéseket, csak hogy orvost ne kelljen látniok és hívniok. A paraszt szívesebben halt meg, minthogy orvoshoz forduljon, mert félt, hogy a desinfekcióhoz szükséges anyagot is neki kell majd megfizetni.

— Mi volt még nevezetesebb élmény doktor ur életében?

— Gondolkozik az öreg doktorbácsi, majd így felel:

— Istenem, már olyan régen volt minden nagy dolog, le kell nyulni az emlékezésben elraktározott fiókok legalábbibaihoz. Igaz. Az influenza. A 90-es években hallottunk először róla. Németországból jött Ausztrián át és az egész orvosi kar meghorkant a hírre, hogy Pesten is feltűnt a fejét. Nem volt olyan súlyos méreg a bacillus, mint a spanyolé, de nem ismerik még a tüneteit. Arról tudtuk meg, hogy itt van, amikor egy nap alatt az egész család ágyba került.

Spitzer doktor mosolyog, boldoggá teszi az emlékezés a múlt időre, amelyeket a fiatalaságával remegelt át. Mik a mai nagy dolgok azokhoz képest.

— Állásai?

— Sok állásom volt, — mondta Spitzer doktor. — A szegedi betegséggyógyász pénztárnak, a báró Hirsch Mór-egyesületnek két évtizeden át főorvosa voltam, egészen addig, amíg az országos betegséggyógyász pénztárba mindezek bele nem olvadtak. Engem ezek is átvettek, mint egyik legrégebbi orvosi főorvosi minőségben és fizetéssel. Ott dolgoztam harminc évig. 1914-ben nyugdíjaztak, havonta 460 papirkoronával. Abban az időben, de nem sokáig szép pénz volt. Csakhogy az ország szerencsétlenségével a pénz is romlott. Mindenki meglátogatta elveit, megváltoztatta számításait, a világ is nagy csúszással egyet fordult velünk, de a betegséggyógyász pénztár szilárdan áll a papirkorona alapján. 1924-ig pontosan kaptam 460 koronát. A postai csékk bélyegilletéke már 700 korona volt, az én nyugdíjam havonta még 460-nál állt. Pirultam a szegényről. Írtam, követeltem a valorizálását nyugdíjammak, erre csak azt a választ adták, ha kellemesebb, egyszerre küldik az egész évi illetményemet. Most lemondtam nyugdíjmról, erről „az egyetlen biztos” bázisról. Nemrégén kérvényt küldtem ismét ebben az ügyben Vass népjóléti miniszterhez. Igen kedvesen válaszolt. Utána járt az ügynek — írta — és a betegséggyógyász pénztárnál a következő felvilágosítást kapta: „Mivel a pontosan küldött nyugdíjmban a drágasági pótlék is befoglaltatott már, a kérvény elutasítatik.” 460 korona nyugdíj drágasági pótlékkal, háború, forradalom, pénzkrisis, harmincéves becsületes munka után, ez az orvos öregségének keresztútja, vigasztalása, szemfedője és jörője.

l. v.

Orvosi köpenyek, sportnadrágok
Soósánál, Szeged, Iskola ucca 11.

KORONDI és LICHTMAN
CIPŐK 370

PÁLFY FERENCNÉL Szeged, Kölcsey u. 1.
(Royal-szálló-épület.) Telefon 18-15.
Nagy választék legújabb divatu cipők különlegességeiben
Rózsafa és drapp divatcipők 350 ezer koronától.
Szürke divatcipők 35-37 számig 290 ezer kor.

Varga Mihály kőtel-
gyárosnál Szeged
Rádi ucca 4. Telefon 469.
Mindennem ti kőteláru, zsineg, zsák, ponyva,
szőlőkötöző fonalak és háló
gyári áron kapható.

Alapított: 1880. 910
BUDWEISI
valamint más gyártmányu
CSERÉPKÁLYHÁK
Takarékfűtőhely és falburkoló csempék,
továbbá cement- és mozaiklapok és az összes
építkezési anyagok jutányos ár mellett beszerezhetők
LANDESBERG CEMENTÁRU-
GYÁRABAN
SZEGED, Bocskay ucca 10-12. Telefon 68.

VÉTKEZIK, aki nem a Back-kóseréttérben étkezik, Szegediek találkozó helye.
BUDAPEST, VI., HAJÓS UCCA 12. SZ. (Opera mögött).